

**Տ. ԴԱՎԻԹ ԱԲԵՂԱ ՔԱՐԱՄՅԱՆԻ ՔԱՐՈԶԸ՝  
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ  
Ս. ԿՈՒՅՄԻ ԾՆՆԴՅԱՆ ՏՈՆԻՆ ՄԱՏՈՒՑՎԱԾ  
Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ  
(8 սեպտեմբերի 2008 թ.)**

«Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. Ամեն»

Միրելի հավատացյալ քույրեր եւ եղբայրներ, նախապէս մտածեցի, որ այսօր քառոգ խոսել պետք չէ: Եվ միտք չունեի քառոգ խոսելու, որովհետև խորհում էի՝ մեր տատիկներն են լինելու՝ արդեն տասնյակ տարիներով այս նույն Պատարագներին մասնակցած, նույն պատգամները լսած: Եվ այսօրվա խոսքերս կրկնություն պետք է լինեն: Բայց երբ տեսա այսքան մարդ, մղում ունեցա մտքերս ձեզ հետ կիսելու:

Միրելիներ, ծննդյան տոն է այսօր: Մեր Սուրբ Կույս Աստվածածնի ծննդյան օրը: Այս առիթով շնորհավորում եմ բոլոր նրանց, ովքեր Սուրբ Կույսի անունն ունեն, ովքեր իրենց ծննդյան օրվանից Մարիամ են կոչվել: Բայց շնորհավորում եմ նաև բոլոր կանանց, որովհետև սուրբ Կույսի տոնը բոլոր կանանց տոնն է: Միրելիներ, Պատարագի պահին մտածումս այս էր. Աստված աշխարհին ստեղծեց որպէս տիեզերք, այսինքն կոսմոս. սա հունարեն բառ է և ներդաշնակություն է նշանակում: Սակայն մարդը իր առաջին իսկ քայլով խախտեց այդ ներդաշնակությունը: Եվ այդ մարդու անունը Եվա է: Բայց բազում սերունդներ եկան ու անցան, ու Աստված, տեսնելով որ մարդն ինքնություն անկարող է ներդաշնակությունը վերականգնել, նորից միջամտեց ու տվեց խոստման զավակին՝ Մարիամին: Իր ծնողները՝ Աննան և Հովակիմը, անժառանգ էին և խոստումով ստացան Մարիամին: Եվ Մարիամով մեր Տեր Աստված պիտի մարմնանար, մարդանար ու վերականգնե խախտված ներդաշնակությունը:

Միրելիներ, երբ նայում ենք այսօրվա մեր կյանքին, մեր փոքրիկ այս աշխարհին, թե ամբողջ երկրագնդին, տեսնում ենք, որ գրեթե ոչ մի տեղ ներդաշնակություն չկա: Ու անգամ եթե փորձենք մեր հոգիներում նայել, կտեսնենք, որ մենք ինքներս մեզ հետ հաշտ չենք, ուր մնաց թե մեր շրջապատի հետ: Եվ այսօրվա տոնը, սիրելիներ, կանչ է, հրավեր է մեկ անգամ ևս մտածելու խախտված այդ ներդաշնակության մասին: Պողոս առաքյալն ասում է. «Մենք յուրաքանչյուրս տաճար ենք Սուրբ Հոգու»: Տաճար ենք միայն այն ժամանակ, երբ որ մեր հոգում ներդաշնակություն կա, որովհետև աններդաշնակության մեջ Աստված չի բնակվում: Ուրեմն Պողոս առաքյալը ցանկանում է, որ մեզանից յուրաքանչյուրը տաճար, եկեղեցի լինի: Եկեղեցի պիտի լինի մեզանից յուրաքանչյուրի ընտանիքը նաև, սիրելիներ:

Այսինքն, մեր հոգում հաստատելով ներդաշնակությունը՝ այն պիտի տեղափոխենք մեր ընտանիք: Եվ եթե յուրաքանչյուր ընտանիքում աստվածային այդ ներդաշնակությունը հաստատվի, ամբողջ երկրում ներդաշնակություն պիտի հաստատվի: Եվ ես ընտանիքից ելնելով, մայր ունենալով, խորին համոզում ունեմ, որ այդ ներդաշնակություն հաստատողը միմիայն մայրն է, որովհետև առաջինը, ով խախտեց ներ-

դաշնակությունը, կինն է, ով նաև կարող է այդ ներդաշնակությունը վերահաստատել: Շարականագիրը Սուրբ Կույսին նմանեցնում է անկեղ մորենուն: Բոլորիս քաջ հայտնի է, որ Հին Կտակարանում Մովսեսին երևաց անկեղ մորենին: Շարականագիրն ասում է, որ Սուրբ Կույսն է այդ անկեղ մորենին, որ իր մեջ ունենալով կրակը, աստվածային Լույսը՝ Տիրոջը, անկեղ մնաց: Ինչպե՞ս անկեղ մնաց, որովհետև Սուրբ Կույսը մաքրամաքուր էր, ինչպես ոսկին: Ոսկին կրակի մեջ չի այրվում, չի կորչում, այդպես էլ Սուրբ Կույսը: Եվ մեր յուրաքանչյուր հայ մայր, յուրաքանչյուր կին, կամ յուրաքանչյուր օրիորդ վաղը պիտի մայր դառնա, պետք է դառնա իսկապես այդ անկեղ մորենին: Այսինքն մաքրագործած իր անձը՝ պատրաստ լինի իր մեջ ընդունելու Սուրբ Հոգին, աստվածային կրակը: Եվ եթե իսկապես սուրբ է մայրը, անհնարին է, որ իր մեջ ձևավորվող պտուղը, զարգացող զավակը անսուրբ լինի: Ուրեմն այսօրվա տոնը առիթ է մեզ նորից մտածելու, նորից խորհելու՝ ո՞րն է մեր դերը այս կյանքում: Ես վստահ եմ, համոզված եմ, որ յուրաքանչյուր մարդու դերն այս կյանքում Տիրոջ ստեղծած արարչագործության շարունակությունն է, ամեն մեկս մեր դերում, մեր պաշտոնում ներդաշնակություն պահելն է:

Սիրելի մայրեր, հայկական եկեղեցիներում Խորանի վրա բազմած է Սուրբ Կույսը, բայց Հիսուս Մանուկը գրկում: Ամեն հայ կին կոչված է իր ընտանիքի մեջ Մարիամ լինելու իր մայրության գահին բազմած: Մայրությունը շատ սուրբ խորհուրդ է: Ուրեմն մտածեք այդ խորհրդի մասին: Թող այսօր Սուրբ Կույսն իր սրբության, իր մայրության խորհրդից մեկ կաթիլ կաթեցնի յուրաքանչյուրիս հոգիներում, որպեսզի կարողանանք իսկապես այդ խորհրդով, այդ զգացումով, այդ գիտակցությամբ ապրել մեր կյանքը: Չեմ ուզում այստեղ ցավ պատճառած լինել այն կանանց, ովքեր մայրության քաղցրությունը չեն ճաշակել: Բայց լավ իմացեք, որ մայրը միայն նա չէ, ով զավակներ է լույս աշխարհ բերում: Բազում մայրեր են տեսել, որ սեփական ժառանգ չեն ունեցել, բայց մայրության մեծ զգացումով, մեծ ապրումով իրենց կյանքը նվիրել են անմայր երեխաների: Երբ այստեղ չէի, արտերկրում էի ուսանում, տարիքով կանայք են եղել, որ ինձ համար մայր են եղել, և ավելի պակաս խնամք չեն տարել իմ հանդեպ, քան իմ սեփական մայրը:

Ուրեմն, սիրելիներ, յուրաքանչյուրդ ձեր կոչումի մեջ, ինչպես որ Աստված ձեզ կոչել է, հավատարիմ մնացեք և երբեք ու երբեք կյանքում եղած ուրիշ պատկերներ թող մեզ չշեղեն, այլ մեր նպատակակետը, մեզ առաջնորդող տեսիլքը թող միայն Սուրբ Կույսը լինի՝ իր Հիսուս Մանուկը գրկում: Թող մեր Սուրբ Կույսի բարեխոսությունը, իր մայրական օրհնությունը անպակաս լինեն յուրաքանչյուրիս հոգուց, յուրաքանչյուրիս ընտանիքից և մեր հայ ազգի կյանքից: Ամեն: